

Vestea bună a judecății

Textul de memorat: (Apocalipsa 14:7)

„El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»”

Sabat după-amiază

Biblia este cât se poate de clară cu privire la faptul că Dumnezeu este un Dumnezeu al judecății și că, mai devreme sau mai târziu, într-un mod sau în altul, judecata – acea judecată a dreptății care lipsește atât de mult uneori – va veni și va fi aplicată de Însuși Dumnezeu, „Cel ce judecă tot pământul” (Geneza 18:25; vezi și Psalmii 58:11; 94:2; 98:9).

Înfrișător gând, nu-i așa? Să fim nevoiți să dăm socoteală înaintea lui Dumnezeu – a acelui Dumnezeu care știe cele mai ascunse lucruri, care „va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Eclesiastul 12:14)?

Cu toate acestea, judecata finală descoperă bunătatea și harul lui Dumnezeu și faptul că El este și drept, și îndurător în modul în care îi tratează nu numai pe cei mântuiți, ci chiar și pe cei pierduți.

În săptămâna aceasta vom explora temele mai profunde ale judecății în raport cu marea luptă dezlănțuită în univers și vom vedea, în mod special, ce se întâmplă când poporul credincios al lui Dumnezeu se confruntă cu inevitabila „judecată viitoare” (Faptele apostolilor 24:25).

Duminică, 23 aprilie

Semnificația ceasului judecății

Ultima carte a Bibliei, Apocalipsa, se concentrează asupra punctului culminant al conflictului veacurilor – cel dintre bine și rău. Lucifer, un înger răzvrătit, a pus la îndoială dreptatea, corectitudinea și înțelepciunea lui Dumnezeu. El a pretins că Dumnezeu era incorect și nedrept în modul în care conducea universul. Judecata finală din Apocalipsa se află chiar în centrul acestui conflict cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

1. Apocalipsa 14:7 spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” De ce este important că, imediat după ce ne spune despre „Evanghelia veșnică”, solia primului înger vorbește despre judecata lui Dumnezeu? Ce legătură are „Evanghelia veșnică” cu judecata lui Dumnezeu?

Apocalipsa 14:7

7 El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Evanghelia și judecata, ambele parte din solia primului înger, sunt interconectate într-un mod inseparabil. Dacă nu ar fi „Evanghelia veșnică”, nu am avea speranță în judecată. De fapt, după cum o să vedem, „Evanghelia veșnică” este, într-adevăr, singura noastră speranță în judecată. Fără îndoială, parte din conținutul acelei Evanghelii este anunțarea judecății.

În timpul acestei judecăți, lumile necăzute vor vedea că Dumnezeu a făcut tot ceea ce se putea pentru a salva fiecare ființă omenească. Această judecată descoperă dreptatea și mila lui Dumnezeu. Vorbește despre harul Lui mântuitor și despre puterea Lui de a ne izbăvi.

Judecata este parte din soluția finală a lui Dumnezeu la problema păcatului. În marea luptă dintre bine și rău din univers, Dumnezeu a răspuns acuzațiilor lui Satana pe cruce, dar în judecată El descoperă că a făcut tot ce era posibil pentru a ne mântui.

Rapoartele cerești infinite, minuțioase, exacte, detaliate vor fi deschise (vezi Daniel 7:10). Suntem atât de prețioși pentru Dumnezeu, încât întreg universul se oprește pentru a analiza alegerile făcute în lumina chemărilor Duhului Sfânt și a răscumpărării oferite fără plată de Hristos prin crucea de la Calvar.

Citește cu atenție Psalmii 51:1-4, mai ales versetul 4. Cum ne ajută aceste versete să înțelegem mai bine semnificația și scopul judecății?

Psalmii 51:1-4

1 Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!

2 Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu!

3 Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.

4 Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărârea Ta și fără vină în judecata Ta.

Luni, 24 aprilie

Mila și judecata lui Dumnezeu

Atât crucea, cât și judecata descoperă că Dumnezeu este drept și îndurător. Legea călcată cere moartea păcătosului. Dreptatea declară: „Plata păcatului este moartea.” Mila răspunde: „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Dacă Legea lui Dumnezeu ar putea fi schimbată sau abolită, nu ar mai fi fost necesar ca Isus să moară. Moartea lui Isus confirmă natura veșnică a Legii, iar Legea stă la baza judecății.

2. Citește Apocalipsa 20:12. Cum suntem judecați? Ce legătură există între faptele scrise în cartea vieții și mântuire?

Apocalipsa 20:12

12 Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.

Faptele noastre descoperă alegerile pe care le facem și credințioșia noastră față de Dumnezeu. Conform cu Efeseni 2:8,9, „prin har ați fost mântuiți, prin credință. [...] Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Dar, când Hristos ne mântuiește, ne și schimbă. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune” (Efeseni 2:10).

Faptele noastre bune, făcute prin puterea Duhului Sfânt, nu ne mântuiesc, dar mărturisesc că avem o credință reală. Judecata finală a lui Dumnezeu înlătură orice pretext, orice ipocrizie, orice falsitate, și pătrunde până în adâncurile ființei noastre. Descriind poziția noastră în fața lui Dumnezeu la judecată, Ellen G. White oferă această perspectivă asupra modului în care Evanghelia și judecata merg mână în mână.

„Faptul că poporul recunoscut al lui Dumnezeu este reprezentat ca fiind înaintea Domnului în haine murdare trebuie să conducă la umilință și la o profundă cercetare a inimii din partea tuturor acelor care mărturisesc Numele Lui. Aceia care într-adevăr și-au curățit sufletele prin ascultarea de adevăr vor avea cea mai umilă părere despre ei. Cu cât văd mai de aproape caracterul nepătat al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința lor de a fi asemenea chipului Său și cu atât mai puțin vor vedea în ei curăție și sfințenie. Dar, în timp ce trebuie să ne dăm seama de starea

păcătoșeniei noastre, trebuie să ne sprijinim pe Domnul Hristos ca fiind neprihănirea noastră, sfințenia noastră și răscumpărarea noastră. Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana aduse împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate face o apărare eficientă în favoarea noastră. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator cu argumente ce sunt fundamentate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 5, pp. 471, 472).

Marți, 25 aprilie

O scenă magnifică

Cărțile profetice Daniel și Apocalipsa sunt volume-pereche care ne arată desfășurarea evenimentelor în ultimele zile ale istoriei pământului. Cartea Apocalipsa anunță că ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit. Cartea lui Daniel descoperă când a început judecata.

În Daniel 7, Dumnezeu i-a descoperit profetului istoria lumii. Națiunile care aveau să se ridice și să cadă; puterile persecutoare oprimând poporul lui Dumnezeu. După descrierea Babilonului, Medo-Persiei, Greciei, Romei, căderii Imperiului Roman și persecuției bisericii vreme de 1.260 de ani (Daniel 7:25; vezi și Apocalipsa 12:6,14), Dumnezeu aduce în atenția lui Daniel un eveniment celest glorios care va îndrepta toate lucrurile. Atenția lui este atrasă de la ridicarea și căderea națiunilor și de la puterile persecutoare ale pământului la sala tronului universului și la judecata finală a lui Dumnezeu, unde El va îndrepta orice rău și Își va instaura Împărăția veșnică a dreptății.

Dumnezeu l-a luat pe Daniel într-o viziune profetică, departe de haosul și de conflictul de pe pământ, în slava sanctuarului ceresc și în adunarea curții supreme a universului, unde Hristos, Conducătorul de drept al acestei lumi, avea să primească de la Tatăl Împărăția care I se cuvenea.

3. Citește Daniel 7:9,10,13 și descrie ce a văzut Daniel în aceste versete. Care este rezultatul final al acestei judecăți? Vezi Daniel 7:14,26,27.

Daniel 7:9,10,13

9 Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

10 Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.

13 M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.

Daniel 7:14,26,27

14 I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

26 Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.

27 Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”

Soarta întregii omeniri se hotărăște în tribunalul ceresc. Binele învinge. Adevărul triumfă. Dreptatea stăpânește. Aceasta este una dintre cele mai uimitoare, cele mai minunate și cele mai spectaculoase scene din întreaga Scriptură. Iar vestea bună este că totul se încheie cu bine pentru poporul credincios al lui Dumnezeu, pentru cei îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos.

Isus vine în fața Tatălui Său ceresc în prezența întregului univers. Ființele cerești sunt adunate în jurul tronului lui Dumnezeu. Întregul univers de ființe necăzute privește cu înfiorare această scenă a judecății. Conflictul purtat de-a lungul atâtor milenii se va sfârși în curând. Lupta pentru conducerea universului s-a încheiat.

Daniel a avut dreptate în privința împărățiilor care au venit și au trecut, așa cum a prezis. Prin urmare, putem să avem deplină încredere în ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și despre o ultimă „stăpânire veșnică” – una care „nu va trece nicidecum”.

Miercuri, 26 aprilie

O licărire a cerului

În Apocalipsa 4, Ioan vede o ușă deschisă în cer și primește invitația: „Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!” (Apocalipsa 4:1). Isus l-a invitat pe apostol să privească prin ușa deschisă a sanctuarului ceresc, pentru a vedea scenele veșnice ale marii lupte dintre bine și rău. Și noi putem privi prin acea ușă deschisă împreună cu Ioan și putem vedea o licărire a planului de mântuire. Suntem martori ai unor

lucruri care se decid în tribunalul ceresc. Aspectele fundamentale ale marii lupte dintre bine și rău se desfășoară în fața ochilor noștri.

4. Citește Apocalipsa 4:2-4. Ce asemănări poți vedea aici cu scena judecății din Daniel 7?

Apocalipsa 4:2-4

- 2 Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.
- 3 Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.
- 4 Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Daniel 7

- 1 În anul întâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui, pe când era în pat. În urmă a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie.
- 2 Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare.
- 3 Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.
- 4 Cea dintâi semăna cu un leu și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om și i s-a dat o inimă de om.
- 5 Și iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: „Scoală-te și mănâncă multă carne!”
- 6 După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete și i s-a dat stăpânire.
- 7 După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte și iată că era o a patra fiară, nespuse de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte și avea zece coarne.
- 8 M-am uitat cu băgare de seamă la coarne și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om și o gură care vorbea cu trufie.
- 9 Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile lui ca un foc aprins.

- 10 Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.
- 11 Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc ca să fie ars.
- 12 Și celelalte fiare au fost dezbrăcate de puterea lor, dar li s-a îngăduit o lungire a vieții până la o vreme și un ceas anumit.
- 13 M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.
- 14 I s-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-I slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, și Împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.
- 15 Eu, Daniel, m-am tulburat cu duhul, și vedeniile din capul meu m-au înspăimântat.
- 16 M-am apropiat de unul din cei ce stăteau acolo și l-am rugat să-mi dea lămuriri temeinice cu privire la toate aceste lucruri. El mi-a vorbit și mi le-a tâlcuit astfel:
- 17 „Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.
- 18 Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie.”
- 19 În urmă am dorit să știu adevărul asupra fiarei a patra, care se deosebea de toate celelalte; și era nespus de grozavă: avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea;
- 20 și asupra celor zece coarne pe care le avea în cap, și asupra celuiilalt corn care ieșise și înaintea căruia căzuseră trei; asupra cornului acestuia care avea ochi, o gură care vorbea cu trufie și avea o înfățișare mai mare decât celelalte coarne.
- 21 Am văzut, de asemenea, cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit,
- 22 până când a venit Cel Îmbătrânit de zile și a făcut dreptate sfinților Celui Preaînalt, și a venit vremea când sfinții au luat în stăpânire împărăția.
- 23 El mi-a vorbit așa: „Fiara a patra este o a patra împărăție care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi.
- 24 Cele zece coarne înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul care se va deosebi de înaintașii lui și va doborî trei împărați.

25 El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupra pe sfinții Celui Preaînalt și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme.

26 Apoi va veni judecata și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna.

27 Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!”

28 Aici s-au sfârșit cuvintele. Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespuse de mult gândurile mele și mi s-a schimbat culoarea feței; dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea.”

Aceasta este, evident, o scenă a sălii tronului. Dumnezeu Tatăl stă pe tron înconjurat de ființe cerești. Tunetele și fulgerele simbolizează judecățile lui Dumnezeu. Observăm și că, în Apocalipsa 4:4, douăzeci și patru de bătrâni sunt prezenți în jurul tronului lui Dumnezeu.

Cine sunt acești douăzeci și patru de bătrâni? În Israelul din vechime erau douăzeci și patru de grupe în preoția levitică (1 Cronici 24). Acești preoți reprezentau poporul înaintea lui Dumnezeu. În 1 Petru 2:9, apostolul declară despre credincioșii din Noul Testament că sunt „o seminție aleasă”, „o preoție împărătească”. Acești douăzeci și patru de bătrâni ar putea să îi reprezinte pe toți cei răscumparați care se vor bucura într-o zi în jurul tronului lui Dumnezeu; sau, poate, îi reprezintă pe oamenii înviați la învierea lui Hristos, care s-au ridicat la cer împreună cu El (Matei 27:52; Efeseni 4:7,8).

Oricum ar fi, aceasta este o veste bună. Unii dintre cei răscumparați de pe pământ se află lângă tronul lui Dumnezeu. Ei s-au confruntat cu aceleași ispite ca și noi. Prin harul lui Hristos și puterea Duhului Sfânt, au biruit. Sunt îmbrăcați în „haine albe”, simbolizând neprihănirea lui Hristos care îi acoperă și le curăță păcatele. Au pe cap o cunună din aur, care simbolizează biruința lor în lupta cu răul, și sunt parte din linia regală a celor credincioși.

Vedem în cer un tron pe care stă Dumnezeu. În jurul tronului se află ființe cerești și, nu după multă vreme, tot cerul începe să cânte, iar corul de laude se înalță tot mai tare: „Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” (Apocalipsa 4:11).

Isus este vrednic

În Apocalipsa 5:1-3 vedem din nou un tron. Este introdusă o carte scrisă pe ambele părți. Este pecetluită cu o pecete divină și nimeni din cer sau de pe pământ nu poate să o deschidă. Ființele cerești sunt cutremurate. Problema este una serioasă. Nicio ființă îngerească nu poate reprezenta omenirea în judecata finală a pământului. Ioan plânge pentru că nimeni nu poate deschide cartea. Apoi, unul dintre bătrâni, unul dintre cei răscumparați de pe pământ, rostește niște cuvinte care încurajează inima lui Ioan. Isus, Mielul lui Dumnezeu, este vrednic să deschidă cartea.

Ioan vede soluția finală la problema păcatului în Apocalipsa 5:5. Aici, bătrânul profet vede singura cale prin care cineva poate să treacă de judecata finală de la tronul lui Dumnezeu: „Și unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge: iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea» [...] am văzut [...] un Miel. Părea junghiat” (Apocalipsa 5:5,6).

5. Citește Apocalipsa 5:8-12. Cum răspunde întreg cerul la anunțul că Isus este vrednic să deschidă cartea judecății și să ne răscumpere?

Apocalipsa 5:8-12

- 8 Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o lăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.
- 9 Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.
- 10 Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!”
- 11 M-am uitat, și, împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii.
- 12 Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!

Isus, Mielul lui Dumnezeu, care Și-a jertfit viața pentru mântuirea omenirii, ia cartea judecății și o deschide. Tot cerul izbucnește în laude puternice. Victoria Lui asupra ispitelor lui Satana, moartea Lui pe crucea de la Calvar, învierea Lui, lucrarea Lui de Mare-Preot asigură salvarea tuturor celor care aleg, prin credință, să răspundă harului Său. Judecata este

o veste extraordinară de bună pentru poporul lui Dumnezeu. Ea vorbește despre sfârșitul stăpânirii păcatului și despre izbăvirea poporului lui Dumnezeu.

Există ceva mai încurajator de-atât? Isus ne reprezintă în judecată. Viața Lui neprihănită ne acoperă. Neprihănirea Lui lucrează în noi ca să ne înnoiască. Harul Lui ne iartă, ne transformă și ne face capabili să trăim o viață evlavioasă.

Nu avem de ce să ne temem. Isus ne reprezintă în judecată, iar puterile răului sunt învinse. Judecata este decisă în favoarea poporului lui Dumnezeu (Daniel 7:22). Scopul judecății este de a descoperi nu cât de răi suntem noi, ci cât de bun este Dumnezeu.

Meditează din nou la marea speranță pe care o avem în judecată: Isus ca înlocuitor al nostru. De ce este aceasta singura noastră speranță?

Vineri, 28 aprilie

Un gând de încheiere

Spiritul Profetic ne descoperă într-un mod impresionant starea poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă, în timpul judecății și al sfârșitului lumii.

„Singura lor nădejde este în mila lui Dumnezeu; singurul lor refugiu va fi rugăciunea. După cum Iosua pleda înaintea Îngerului, tot astfel creștinii bisericii rămășiței, cu inimi frânte și credință statornică, vor pleda pentru iertare și eliberare prin Isus Hristos, Apărătorul lor. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, văd slăbiciunea și nevrednicia lor și, în timp ce privesc la ei, sunt aproape în pragul disperării. Ispititorul stă lângă ei să-i acuze, așa cum a stat să i se împotrivescă lui Iosua. El arată spre hainele lor mânjite, spre caracterele lor pline de defecte. Le prezintă slăbiciunea și nebunia lor, păcatele nerecunoștinței, neasemănarea lor cu Hristos, Răscumpărătorul lor, pe care L-au dezonorat. [...] Dar în vreme ce urmașii Domnului Hristos au păcătuit, ei nu s-au lăsat cu totul sub controlul celui rău. Ei au părăsit păcatele și în umilință și pocăință au căutat pe Domnul, iar divinul Apărător pledează în favoarea lor. Acela care a fost cel mai mult influențat de către nerecunoștința lor, care cunoaște păcatele lor, dar cunoaște, de asemenea, și pocăința lor, declară: «Domnul să te mustre, Satano! Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor Mele.»» (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, pp. 473, 474).

Studiu zilnic

Biblia: Iov 22–28;

1. Pentru cine este Cel Atotputernic aur și argint?
2. Al cui ochi pândește amurgul?
3. Pe ce se sprijină pământul?
4. Când a văzut Dumnezeu înțelepciunea?

Ellen G. White, Rugăciunea, capitolul 20 (în continuare, până la final).

5. Ce garanție se află în insistența rugăciunii?